Ч. 153. Неділя 25 (12) липня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Анґлійский парлямент а гостина царя. — Туреччина а справа кретийска. — Події в Перзиї.

Вчера відбували ся у Львові наради українсько-руского парляментарного клюбу. Клюб радив над політичним положенем, витвореним через замкнене парляментарної сесиї і над виглядами парляментарної діяльности в осіннїй сесиї.

В анґлійскій палаті послів виголосив секретар державний Ґрей довшу бесіду, в котрій заявив насамперед, що старае ся о удержане ненарушимости межинародних договорів. Зміна берлиньского договору без попереднього запитаня держав була недопускаема. Коли однак по довгих переговорах осягнено мирне упорядкуване сеї справи, то нїхто не буде робити докорів якій небудь державі. В справі Крети додержали опікуючі держави своїх з'обовязань що до бережения верховної власти Туреччини.

Дальше доказував Ґрей, що не єсть то річию Анґлії впливати на внутрішні справи чужих краів. Коли би я — казав бесідник — заняв в тій справі инше становище, то успішність того впливу, коли би она взагалі наступила, відбила би ся без сумніву шкідливо на ходї справ в нашім краю.

До наведених Гендерзоном дат статистичних не може Ґрей прикладати вілкої ваги; Гендерзон повинен увзглядинити, що в роках, на котрі покликував ся, докопано в Росиї великого числа терористичних насильств. Нехай палата зрозуміє, що Гендерзон жадае від нас, щоби ми залишили наказаного звичаями чемного поведеня, котрих то церемоній доконали всі наші сусїди в Европі. Відкликую ся до здорового, практичного розуму палати і прошу єї членів, щоби памятали, що цар росийский займае в історії без сумніву місце володїтеля, під котрого правлїнем надано краєви конституцию. В імени правительства заявляю: Витаемо царя яко голову держави (націоналісти і посли з партиї робітничої перебивають єму), з котрої правительством і народом бажаемо повістати в дружних відносинах.

Наконець покликав ся Ґрей на то, що правительство зробило, щоби усунути політичні ріжниці межи обома правительствами. Заявив наконець: Маемо вже докази, що то, що оба правительства зробили, єсть початком стану, який робить вельми благодатний вплив на чувства обох народів. Я певний того, що палата актом нечемности супротив начальника росийскої держави не знищить доброго дїла подібний крок довів би до роздору не лиш межи обома правительствами, але також і межи обома народами.

На то заявив націоналїст Дїльон, що німецкий цісар не бояв ся їхати улицями Льондону. Бесїдник завізвав Ґрея, щоби росийского царя віз улицями Льондону а тоді переконае ся, які чувства проявляе анґлійский нарід

Остаточно палата послів відкинула 187 голосами против 79 внесене партиї робітничої счеркнення позиції в буджеті в цїли протесту против гостини царя.

Турецка нота в справі Крети, яко відповідь на спільну ноту опікунчих держав, виписана в вельми рішучім тоні, стае доказом що положене погіршило ся значно. Порта заявляе, що не стерпить довше відокремленя Крети, що она не може вдоволити ся номінальним правлїнем та що єї терпеливість вже вичерпала ся. В тій цїли хоче Туреччина боронити своєї народної чести після власного уподобаня. Така бесїда нагадуе звичайні бесїди перед виданем ультіматум, після переведеня всїх воєнних приготовлень. І дійсно тесалїйска границя сильно обсаджена турецким військом. А що цікавійше, молодотурки постарали ся вже о те, що всї народности в отоманьский

Молодий дипльомат.

З німецкого — Ф. Клеменса.

Міністер сидів при своїм бюрку та задуманий і невеселий гриз своє перо.

— Пан Вільзінґ єсть в передній комнатї — дав слуга знати.

Міністер кивнув механічно головою, але відтак гнївливо схопив ся із свого крісла і вийшов входячому на зустріч. П. Вільзінґ був подібнісенький до вже сивоволосого міністра, лиш що молодший. Він робив вражіне жвавого рішучого чоловіка, а в єго сїрих очах пробивала ся інтеліґенция і гумор.

— Добрийдень, дядьку — повитав він старого панка і усьміхаючись подав єму руку.

Міністер Ґордон ледви доторкнув ся пальців свого сестрінця.

— Ти чого вже знов хочеш? — заворкотів він. — Я тобі прецї вже вчера сказав, що не дам тобі гроший.

Молодий мужчина сїв байдужно на крісло і відповів фільософічно:

— Погляди людскі зміняють ся через ніч. Не хочу позбавити вас нагоди до доброго дїла, длятого ще раз приходжу і повтаряю знов моє запитане. Ви були вчера в злім гуморі, нинї —

— Ще втрое гіршім як вчера — воркотів мр. Ґордон. — Отже не роби собі труду. З твоїми пять тисячами долярів платнї яко член палати репрезентантів і при твоїх видатках можеш знаменито вижити. Длячогож живеш понад стан і залицяєш ся до вибагливих дам?

— Я молодий, любий дядьку — а дами уважають мене за хорошого молодця. Та й ти...

— Мовчи! Не хочу нїчого чути. Тобі тепер трийцять два лїт, чому не жениш ся так як і инший солідний чоловік і остаточно не перестанеш вже раз дурїти?

Аллен Вільзінґ схопив ся роздразнений.

— Дядьку, то ґеніяльна гадка! — сказав він. — Шкода лиш, що я впав на ту гадку скорше як ви. Та й длятого бігаю до вас отсе вже третий раз. Я хочу, бачите, таки направду женити ся. Отже як, вислухаєте мене?

— Ти хочеш женити ся? — спитав міністер здивований.

— А так — а знаєте з ким?

— Цікаво почути.

— З донькою вашого приятеля з молодих лїт, Пуля —

— З панною Сильвією?

— З тою самою.

— То у тебе нема розуму!

— Коли се не доказ мого розуму, дядьку, то иншого я вже не годен вам дати Сильвія хороша, добра, богата — хибаж міг я собі лїпшої вибрати?

— Ти нї, але она. А я дуже побоюю ся, що єї вибір инакше випаде.

— Нї, дядьку. Я вже єї маю —

— Ти мене туманиш!

— Зовсім нї. Я єї вже маю, але ще не маю єї батька — а щоби єго позискати, то якраз ви маєте менї до того помочи.

— Я? То я маю поговорити з моїм приятелем? В такій справі то він зробить так, як він сам хоче.

— Я і переконаний о тім, бо він вже так і зробив. Він сказав менї, що впрочім не має нїчого против мене —

— Ну, ти маєш більше щастя як —

— Як звичайно у того, що має заслугу і бистрий розум, хочете сказати? Так, так — та на жаль старий ставить два услівя.

— Два услівя?

— Такі, які лиш ви могли би полагодити.

— А то які?

— Хоч мої довги то дурничка, о котрій не варто й говорити в порівнаню з тим посагом, якого сподїваю ся, і з єго майном, то всетаки старий скупар жадає, щоби я насамперед поплатив свої довги. Дальше хоче, щоби я мав якусь сталу посаду в службі державній, бо при слїдуючих виборах можуть мене не вибрати на посла, каже він, а чоловік повинен би бути в силі на случай потреби виживити свою жінку.

— Ну, та й правду каже. О то готова очевидно цїла істория розбити ся.

Сестрінець сїв собі знов на крісло і розпер ся та закурив циґаро. — О то? Чей так люті не будете.

— Я? — спитав міністер здивований.

— А вжеж що ви; чей ви не допустите до того, щоби одинокий син вашої сестри позбавив ся так знаменитої партиї.

державі погодили ся, поробивши їм значні уступки.

Порта заявляє в своїй відповіди, що приймає до відомости увіреня опікунчих держав о береженю верховних прав султана. Порта хоче надати Креті автономію, але теперішний стан уважає за нарушенє верховних прав султана і межинародного права. Не можна стерпіти того, щоби чужа держава мішала ся в адміністрацию острова. Коли то мішанє ся буде усунене, то Порта готова увійти в переговори з державами в справі наданя Креті автономії на основі признаня верховних прав султана.

Як доносять з Атин, Кретийці постановили вибрати власних послів до грецкого парляменту і вислати їх до Атин.

З Петербурга доносять: „Нов. Время“ одержало з Тегерану телеґраму о грозячім новім заколоті. Емір Мосахан зрабував в Султанабаді 3000 карабінів і кілька пушок та обсадив гори коло Тегерану. З Тебріс мабуть іде Рахін-хан з ордами до Тегерану з ворожими намірами против націоналістів. Коло Шахбад, першої стациї на російській дорозі до Тегерану, мали напасти реакціоністи на націоналістів. По обох сторонах має бути богато убитих і ранених. Та й офіцияльні жерела уважають ситуацию в Персиї за невияснену. На всякий случай войска російскі позістануть поки що на необмежений час в Персиї. Правительство російске повідомило навіть перского посла, що в виду заколоту в краю відкликанє російского войска з Персиї єсть поки що неможливе.

Бриґада перских козаків, котра тепер грає в Персиї так визначну ролю, основана ще за часів шаха Насср-Еддіна в 1879 р. Дня 27 липня того року прийшло між Росиєю а Персиєю до угоди, на основі котрої правительство російске виделеґувало до Персиї штабового офіцира в характері начальника кавалериї перскої, даючи єму до помочи кількох офіцирів і більше число козацких вахмайстрів, званих „уряднїками“. Діланє тої угоди не обмежене ніяким речинцем, а головне єї значінє було в тім, що російскі офіцири, виделеґовані яко інструктори бриґади, хоч діставали платню від перского правительства, позіставали в російскій службі. В той спосіб Персия одержала правильну кавалерию, а Росия певного союзника в перскій армії. Войско то, як пише „Нов. Время“, мало передовсім служити Росиї.

Новинки.

Львів, дня 24-го липня 1909.

— **Перенесенє.** Галицка Дирекция почт перенесла ад'юнкта будівництва Сган. Богдановича зі Львова до Нового Санча і поручила єму функциї заступника начальника консервациї проводів телеґрафічних і телефонічних.

— **Репертуар** рускогo театру в Борщеві. (Саля „Сокола“. Початок о 8 вечером).

В неділю, дня 25 с. м. „Ой не ходи Грицю та на вечерниці“, народний образ зі сьпівами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк, дня 27 с. м. „Сватанє на Гончарівці“, народна оперета в 3 діях Квітки - Основяненка

В середу, дня 28 с. м. „Фавст“, опера в 5 діях Ґунода.

— **Нещасливі пригоди.** Страшне нещастє постигло о. Івана Коцюбу в Тисьменици. Через недогляд служби дістала ся єго 4-літна внучка до хліва, де єї опали і пожерли живцем безроги, полишаючи лиш ноги і руки. — В Шерстенівцях борщівского повіта підчас великої тучі, яка пересунула ся дня 17 с. м. понад сим селом, убив грім місцевого господаря, Івана Пробійчука а в Ернсдорфі коло Бібрки убив грім на пасовиску кільканайцятьлітного хлопця що пас худобу. — На ул. Стрийській сполошили ся коні, котрими повозив Іван Хар, слуга о. Підгородецкого в Солонці і сїпнули так сильно, що Хар впав з воза під віз. Прохожі задержали коні а Хара тяжко пораненого відставила стация ратункова до шпиталю.— Робітника різницкого, Василя Сторончука, копнув вчера в різници віл так сильно в ліву ногу, що єму єї зломив. Нещасливого відставлено до шпиталю.

— **За візу пашпортів** побирає російский конзулят у Львові після тарифи належитість в квоті 6 К, а за леґалізацию всіх документів оплату в квоті 8 К. Про належатости ті не від річи згадати з тої причини, що в послїдних часах богато осіб запитувало конзулят про висоту згаданих оплат.

— **Катастрофа.** З Каїру доносять. На поліцийній стациї в Александраї настав вибух штучних огнів сконфіскованих у якогось грецкого купця. Від вибуху згинуло 7 тувемців, між ними капраль поліциї а 18 було тяжко ранених. Вибух був так сильний що майже на кільометр далеко шиби з вікон повилїтали. Огонь угасила сторожа пожарна.

— **Новий реґулямін муштри** для піхоти в армії і краєвій обороні буде обовязувати від осени. Новий реґулямін муштри виготовлений шефом ґенерального штабу на основі послідних досьвідів головно російско японської війни касує всї дотеперішні парадні вправи. Наслідком того віпадуть приміром Generaldecharge, т. зв. Gefechtsexerzieren, прецизийне стрілянє цілих відділів, нормованє чисел для віддаленя вперід і на бік підчас битви і т. п. Головну вагу кладе ся на те, що має за метї практичну военну ціль, а докладність і т. зв. Strammheit у виконаню зредуковано до вимог, конечних лише для удержаня дисципліни. Проєкт нового реґуляміну находить ся тепер в руках військових авторітетів, а по маневрах стане обовязувати вже при муштрованю нових рекрутів. Після року проби вийде яко зреформоване виданє обовязуючого „Exerzierreglement“ для цілої піхоти.

— **Загадочна смерть чи убийство.** Як ми то вже доносили, жінку Шнапіка зараз по відкритю трупа спровадила на поліцию і там єї переслухали. Тут она зізнала, що є другою жінкою Шнапіка і має 2 синів, 7 і 11 літного. Крім того є ще син від першої жінки Шнапіка, Ізидор, дорослий мужчина, котрий з батьком від кільканайцятьох літ не удержував ніяких зносин. Єго покликано також на поліцию і піли переслухано. Обоє, жінка і син Ізидор зізнали, що Шнапік був все скритий та скупий. Що до маєтку Шнапіка не могли дати близших інформаций, але гадають, що виносив кількапайцять тисяч корон.

Вчера о 10 год. рано явила ся на місци судово лікарска комісия з слідчим судиєю Зґуральским, лікарем дром Хоминoм і протоколянтом дром Каганим. Насамперед повливали докладно карболем сїни перед дверми до кухні, а відтак отворили двері. Страшна забиваюча воня понеслась з кухні. Всї члени комісиї позатикали собі носи ватою, а ті, що стояли на дворі попривязували хустки до носа. В кухни представив ся страшний вид: на помості коло застеленої софи лежав гниючий труп Шнапіка в штанах, з одним черевиком на нозї, груди мав зовсім відкриті, а на них виднїли ся гниючі боляки. Лице було змінене і зовсім почорніле, сива борода зовсїм скудовчена. При огляданю тіла лїкарі не добачили ніякого покалїченя, з котрого можна здогадувати ся, що тут хтось допустив ся убийства. Однак трупа не рушано і не оглянено плечий, отже аж секция трупа буде могла остаточно ствердити, чи Шнапік погиб природною смертию, чи став ся жертвою якогось убийника. Стверджено дальше, що двері були із середини замкнені, а ключ був в дверех, отже убийник міг би був хиба лиш вікном втечи. Вікно однак було подвійне і долішна часть замкнена, а на столі перед ним стояли горшки, котрі треба би було відсунути, як би хтось хотів вікно отворити. Трудно отже припустити, щоби злочинець міг сю

— То має значити иншими словами, щоби я заплатив довги за тебе?

— Ви вгадали.

— Двайцять тисячів долярів в болото кинути?

— То ні, я сплачу їх по весілю. Впрочім то не двайцять тисячів долярів. —

— Ну, мабуть не богато буде до того бракувати.

— Лиш двайцять пять тисячів. А друге то посада — вам потреба помічника для начальника департаменту. На тій посаді дістае ся пять тисячів долярів — хиба могли би ви ліпшої вистарати ся для мене?

Тепер сів і міністер, але так, що нараз кинув собою. — А то безвстидний з тебе чоловічиско!

— Дядьку, то ви ганьбите так свою власну родину — сказав на то молодий мужчина. — Але я прощаю вам все, навіть і то, що ще хочете сказати. Впрочім для мене поки що досить того, щоби ви знали, як справа стоїть По відповідь прийду иншим разом, коли ви будете в трохи лїпшім гуморі. — Сказавши то, встав він і поступив ся кількома кроками до дверий.

Тоді Ґордон схопив ся і собі за ним. — Зажди ще хвильку!

— Хоч би й годину, коли хочете. — Аллен вернув знов на своє крісло.

Міністер перейшов ся кілька разів задуманий по комнаті. — Твоє жаданє безвстидне — відозвав ся він наконець.

Сестрінець потакнув на то головою. — Ви неженаті а я ваш одинокий спадкоємник.

— Але аж по моїй смерти.

— Котра очевидно ще довго дасть на себе ждати.

— Отже — говорив Ґордон дальше — твоє жаданє безвстидне а я не маю ні найменшої охоти єго сповнити. Остаточно таке жаданє бодай можна виконати; але тамто друге усліве...

— Та й тамто також. Ви маєте вплив у президента. Коли єму скажете, поручаю сего чоловіка, то вже так, як би він і дістав посаду..

— Тепер ще, може — але вже за кілька днів ні.

— Як то?

— Бо вже не буду міністром.

— Ах — то хочете подати ся до димісиї? — розпитував Вільзінґ цікаво.

— Ні, я не хочу подати ся до димісиї, лиш мені хотять дати димісию!

— Не може бути!

— Президент, тепер мій добрий приятель, стане відтак моїм явним ворогом!

— Як то може бути?

— Послухай а зараз довідаєш ся. За кілька днів буде то можна таки прочитати у всіх ґазетах — Міністер сів собі відтак знову і обтер піт з чола. — Перед двайцяти роками — зачав він розповідати — прийшло мені було на гадку женити ся. Предметом моєї любови була артистка з театру Медісон Сквер, панна Кеті Гельмур. Признаю ся отверто, що я дурів за нею і написав до неї кілька листів, в котрих предложив їй в лїпшім довірю отверто моє серце Тоді був теперішний президент ще звичайним послом; він, що правда, належав до нової партиї, але ми під ріжними взглядами були иншої гадки. Аж пізнїйше ми порозуміли ся і стали приятелями. Але тоді я в згаданих листах висказав ся досить отверто і грубими словами о президенті, такими словами, що він, як би їх знав, став би був певно моїм ворогом, та що й нині, як би він о тім довідав, ся зробив би ся з него мій ворог, хоч він тепер моїм приятелем.

— А хибаж він мусить о тім довідати ся?

— Тож то й є! — Пізнїйше я відвернув ся від Міс Гельмури, бо переконав ся, що їй брак внутрішної вартости. Отже тих богато літ она таки добре зледащіла а недавно тому одержав я несподівано лист від неї, в котрім мені грозить, що коли не викуплю від неї моїх листів, в котрих я висказував ся о президенті, за значну суму, то она оголосить їх в одній з ню-йорских ґазет.

(Дальше буде).

ди втікати. Крім того зізнають сусіди, що Шна пік мав торік вибух крови і тоді відратувала его жінки, отже може бути, що й тепер дістав вибуху крови і помер.

— **Російский мантій у Львові.** На спосіб, якого уживають іспаньскі обманці, обіцюючи за добру заплату викрити скарби, взяв ся російский мантій Степан Борисов. Сими днями богато людий в Петербурзі одержало листи зі Львова, в котрих радить ся їм легким способом розбогатіти. Автор листів називає себе „дезертиром Степаном Борисовим". „Пять років тому, пише Борисов, мене покликано до війскової служби в Кишеневі. Там мені остригли лоб, я присягнув і почав служити в Тирасполі, в астраханьскім полку. Прослужив я шість неділь та й порішив втечи. Так я опинив ся в чужій державі. Далі Борисов оповідає, як він зустрів ся з другим дезертиром, слабим на сухоти. Того дезертира звали Дмитром, про жив він недавно і перед смертию сказав Борисови так: „Я вмираю і разом зі мною мусить пропасти скарб на 40 міліонів рублів. Дякую Богу, що він післав мені тебе. Дарую тобі всьо, чим я мав володіти, побожись тільки, що як ти не зможеш посісти ті гроші, то не віддаш їх в руки чужиницям. По тім слові Дмитро дав ріжні документи, в яких пояснялось, як знайти той скарб. Скарб віби то належав якомусь волоскому князеви, котрий теж мусів кудись втечи. Сховано скарб в невеличкім місточку в Бесарабії. „Що робити? каже далі Борисов у своїм листі. Сам я не хочу теряти волі, щоб їхати за скарбом. Для того треба взяти дозвіл на роскопки в російскім уряді, а також потрібні гроші. Про дозвіл я яко дезертир не маю права й думати, гроший теж ні шага не маю. Такі обставини примушують мене заснувати товариство". Далі Борисов оповідає, що на сю справу треба тілько 10.000 рублів. Рахуючи по одному пайкови в 10 ґульденів на чоловіка, треба 1.000 чоловіка. Хто бажає, може мати й два паї. Між иншими зі добрав такий лист від Борисова один чоловік, що має знакомих у Львові. Коли він попросив довідати ся, хто такий Борисов, то виявилось, що останній дуже добре живе у Львові, нічого не робить і щоденно відбирає з почти гроші, які шлють ему з Росії та Румунії. Крім того виявилось, що Борисов зовсім не дезертир, а міщанин з Оргієва, Степан Гаврилович Борисов, 42 літ. Таким способом викрилось обманьство.

— † **Померли:** Др. Антін Ґонька, доцент львівского університету і директор лябораторії дентистичної, помер дня 23. с. м. рано в Тартарові коло Мукуличина, ражений два дні перед тим параліжом.

— **Про дарунок д. К. Паньківского** київскій „Просьвіті" пише „Рада": Недавно в нашій часописи подано звістку про щедре пожертвоване київскій „Просьвіті": д Кость Паньківский зі Львова прислав 100 рублів на справи товариства. Сей факт приємний для нас не тілько сам по собі, не тому тілько, що бідна на гроші наша „Просьвіта" могги-ме ширше провадити свою роботу і виконати ті свої на міри, які спиняла доси недостача гроший; при ємно нам, що ся жертва прийшла власне з галицкої України; не можна сказати, щоби там не було таких справ великої ваги, на які зараз не треба було б гроший; навпаки, Галичина — країна дуже вбога, тепер она переживає велике напружене усіх своїх сил в національно культурній та економічній роботі і кожда копійка там має своє значіне. До останного часу на Галичину спадав ще тягар національної роботи за свою Соборну Україну і не диво, що туди йшла підмога, інтелектуальна і матеріяльна з України російскої і безперечно, ся поміч стала у свій час дуже у пригоді нашим галицким землякам. Тепер Галичина починає відплачувати нам і матеріяльними коштами; наприклад, — присилаючи гроші на памятник Шевченкови в Київі. І хоч у неї самої ще безліч дірок, які треба латати й латати без кінця, один з видатнійших галицких діячів жертвує нашій київскій „Просьвіті" таку суму, якої не спроміг ся пожертвувати її доси ніхто з наших людий у Росії. Се показує, що Галичина досягла вже високої степені розуміня української національної справи, як справи одного народу, духовне житє котрого не можуть розеднати ніякі державні кордони. Разом із тим се доказ певного зміцнення культурних сил Галичини, котра може вже запомагати й молодим національним институциям України російскої. Сам д. К. Паньківский — людина з великими заслугами перед рідним краєм. Нема і не було, здає ся, ні одної поважнійшої національної і культурно-економічної справи у Галичині, в якій би він не брав участи і тепер він стоїть на чолі такої поважної інституції як „Краєв. Союз кредитовий", а також є членом виділів богатьох інституций та товариств. Він віддає на службу рідному краєви не тільки свої інтелектуальні сили, свою надзвичайну енерґію і працьовитість, але чимало допомагає справі своїми материяльними жертвами. Київска „Просьвіта" дістала вже ранійше від него в дарі гарну бібліотеку на 500 томів і зазнала чимало ріжних послуг з его боку, за що загальні збори 19 мая сего року одноголосно обібрали его почесним членом товариства. Останне его пожертвоване тисячі рублів мати-ме особливу вагу для нашої „Просьвіти", котра на кождім кроці в своїх заходах спиняласьі спиняє ся перед недостачею засобів. Дій К. Паньківский подав дуже гарний доказ щирої прихильности до просьвітної справи на нашій Україні і сим він може служити прикладом для наших земляків, на байдужість яких до себе київска „Просьвіта" справедливо раз у раз нарікає. — *Д. Д.*

— **Холера.** З Королевця в Прусах доносять: Приїхав тут молодий Американець з Японії, котрий їхав через Росию, і занедужав на холеру. Его ізольовано разом з жінкою. Дня 21 с. м. Американець той помер і его зараз похоронено. Зарядженно всякі средства осторожности, щоби виключити небезпечність розширення пошести. На всякий случай ізольовано жінку помершого і дозорця, котрий доглядав помершого. Стан їх єсть вдоволяючий. — В Петербурзі занедужало оногди на холеру 71 осіб а з тих померло 25. Число недужих на холеру виносить 797.

Телеґрами.

Відень 24 липня. Судия повітовий з Відня Франц Тампір, впав підчас прогульки в Альпи в пропасть над водоспадом коло Капрун і забив ся на місци. Тіло вже видобуто.

Солунь 24 липня. Турецкі обчисленя статистичні стверджують, що в місяци липни було доси 14 стичок в Македонії з ватагами.

Париж 24 липня. Бріян повідомив вині президента Фалієра, що прийме місию утвореня кабінету. Склад нового правительства буде слідуючий: Справи внутрішні і віроісповідні — Бріян; справедливість — Барту; справи заграничні — Пішон; скарб — Кошері; просьвіта — Думерґ; роботи публичні — Мільран; торговля і промисл — Дініі; рільництво — Ріо; кольонії — Трульйо; праця і суспільна опіка — Вівіяні. Портфель марынарки дістане один з адміралів.

Митровиця 24 липня. На границі чорногорскій острілювано із засідки патруль турецкого войска. Згинули два вояки турецкі. Зарядженно погоню за напастниками на чорногорску територию. — На більшу увагу заслугує зачіпка межи войском а магометанами в селі Мартиновичі. Підчас бійки згинули 4 вояки а 5 єсть зранених.

Кісінґен 24 липня. Помер тут член палати панів Франц бар. Рінґгофер.

Льондон 24 липня. Індийского студента Дінґру, котрий убив полковника Вільбі'го, засуджено на кару смерти. Дінґра, коли ему оголошено вирок, сказав: Я щасливий, що маю честь умерти за вітчину.

Ціна збіжа у Львові.

дня 23 липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львов.

Пшениця	14·20	до 14·50
Жито	9·70	до 10·—
Овес	10·30	до 10·50
Ячмінь пашний	8·40	до 9·—
Ячмінь броварний	—·—	до —·—
Ріпак	—·—	до —·—
Льнянка	—·—	до —·—
Горох до вареня	10·—	до 11·25
Вика	—·—	до —·—
Бобик	7·50	до 8·—
Гречка	—·—	до —·—
Кукурудза нова	—·—	до —·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до —·—
Конюшина червона	75·—	до 85·—
Конюшина біла	40·—	до 60·—
Конюшина шведска	75·—	до 85·—
Тимотка	34·—	до 38·—

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 5·50, 7·25, 8·55, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, 8·40, 9·50.
*) З Тарнова
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·30, 5·45*), 8·05, 10·20*), 2·05, 5·58, 6·40, 9·30.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11·00.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9·00.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10·12.
З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), 9·39.
*) З Винник

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), 8·21.
*) З Винник

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ

на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дїтий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дїтий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефунї 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. І. і ІІ. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. І. і ІІ. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. І. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. ІІ. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. І. і ІІ. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї. ч. І. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї ч. ІІ. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Генін: Крізь пустинї Азиї, ч. ІІІ. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дїтий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордїєнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова-Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малї герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужинї, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).